

Merelzang. — Naar aanleiding van 't bericht in De Levende Natuur over den laten avondzang van den merel, kan ik u mededeelen dat sinds jaren — zeker 'n 15 — eenige merels, iederen avond van April—Mei tot 'n uur of elf zingen en in lichte nachten heel vaak met rustpoozen telkens weer beginnen. Ook 's morgens tegen 4—4½ begonnen ze dan al. Deze waarneming is uit Roozendaal N. Br. Hier, in O., is 't me nog nooit opgevallen zoo laat.

Zijweg 22, Overveen.

C. WILLEMSE.

Een mijner oud-leerlingen, de heer M. A. A. van der Meer, schrijft mij:

„Toen ik vanmiddag door het park te Rotterdam wandelde, werd mijn aandacht getrokken door de vergeefsche pogingen van een jonge musch om op te vliegen. Ineens verhief deze zich van zijn zitplaats en trachtte een van de vijfertjes over te fladderen. In het midden gekomen begaven het echter de krachten en viel het diertje in het water. Dit is nu op zichzelf niet zooveel bijzonders, maar wat ik wel merkwaardig vind, is dat door de sprongetjes die het diertje maakte en die het zeker op den kant zouden hebben gebracht, het de aandacht trok, van een drietal daar rondzwemmende eenden, die het gingen achtervolgen en het wisten te bemachtigen. Daarna duwden zij het, steeds rondzwemmende, telkens onder water waardoor het diertje verdronk en waarna de eenden er toe over gingen het uitelkaar te rukken en het op te eten. Ze schenen toen den smaak beet gekregen te hebben, want daarna zag ik ze elk oogenblik jacht maken op musschen die wat erg dicht bij den waterkant zaten. Heeft U dat al eens meer gehoord?

In „De Levende Natuur” heb ik eens de vraag gelezen of iemand misschien wat meer kon meedeelen over het vangen en eten van vlinders door vogels. Verscheiden malen heb ik gezien dat musschen vlinders (koolwitjes) vingen en opaten, maar over het algemeen laten ze de vlinders nog al met rust, waarschijnlijk omdat ze moeilijk te vangen zijn.

Dan dit nog. In het park zijn behalve de tamme witte ganzen ook nog een paar rietganzen en nu bleek me vanmiddag dat de tamme ganzen deze rietganzen niet kunnen uitstaan. Herhaaldelijk achtervolgden de tammen de wilden. Wat me opviel, was, dat als er een wat erg in 't nauw gedreven was, de rietganzen elkaar te hulp kwamen.

Heeft U wel eens gehoord, dat wilde konijnen wanneer ze aangevallen werden door wezels of hermelijnen deze toch nog wel eens weten af te schudden?

Van den zomer liep ik 's-morgens vroeg door de duinen van de Wassenaarsche Slag te wandelen, toen er plotseling een konijn uit een boschje voor me opdook. Het dier ging aan den haal, maar moest daarvoor tegen een sterk stijgend duin op. Opeens begon het dier te springen en te schreeuwen, alsof het gek geworden was. Ik dacht, dat het dier tegen het duin gesprongen was, den kop had gestooten en daardoor zoo vreemd deed, maar dichterbij komend zie ik een bruin ding van het konijn afslingeren en doordat dit bruine ding het konijn, dat dadelijk weer aan den haal ging, nog even achtervolgde, zag ik dat het een hermelijn was.”

W. H. W.

„In en om een ondergelopen Zeeuwse polder”. — In afb. 1 zijn achterwege gebleven de letters f en g; f moet staan aan het linker eind van de inlaagdijk 1884 en g aan het rechter eind van de inlaagdijk 1879/'80. Het misdrukte jaartal moet zijn 1888.

Onder afb. 2 staat Nat. grootte. Dit moet zijn halve grootte.

In afb. 5 staat: In de vlakte tussen een inlaag- en een zeedijk, die men inlaag noemt. Dit moet zijn: die men kuip noemt. Waar verder het woord kuip gebruikt is, gelieve men put te lezen. Ook onder de schetskaart staat kuip in plaats van put.

13 Sept. 1926.

W. W. SCHIPPER.

Wat een koe in 't veld beredeneerd uithaalde. — Een viertal zwartbonte koeien liepen in een weide, waartegen, gescheiden door een onbeplant gelaten voor, grensde een der suikerbietenvelden, die men hier zo veel ziet, dat men Noord-Beveland wel het bieten-eiland noemt.

Verder waren tussen weide en akker aangebracht, op onderlinge afstanden van een anderhalven dM. boven elkaar, vrij strak gespannen prikkeldraden. Hoewel de weide tamelijk voldoende gras aan de koebeesten bood, zag ik toch op een wandeling er een, de kop

tussen het prikkeldraad heen gestoken, bezig met van de begeerlike bietenblaren te smullen. Door de lastige houding, die hij gedwongen was geweest daarbij aan te nemen, wat vermoeid, trok hij zich eindelijk terug, met graagte bijtende op een flinke hap, die in de gauwigheid nog mede gepakt werd. Hierna ging hij wezenloos, zoals een koe dat doen kan, staan staren. Maar spoedig kwam de trek naar het verbodene weer boven en begon hij langs het prikkeldraad heen en weer te lopen, als een ijsbeer achter zijn ijzeren hek, zoekende naar een plek, waar de bieten niet al te ver afstonden. Een betere dan die, waar hij zo juist zijn doel bereikt had, kon hij echter blijkbaar niet vinden. Dies keerde hij daar weer naar terug.

Toen lei hij, van achteren overeind gebleven, zich op de gevouwen voorpooten neer, sloot de ogen, wendde de gehorende, brede kop plat op zij en dreef die met kracht drukkend en wringend moeiteloos tussen twee der scherp puntige draden heen tot zover, dat deze tegen de borst en, over de nek heen geschuurd, op de schoft vast geklemd bleven steken.

Maar toch kon hij nog geen enkele biet te pakken krijgen. Ongeduldig drukte hij nu de borst en de stoere schoft met gestrekte hals en kop zo fors naar voren, dat de tegen zijn lijf stekende draden ver doorbogen en dat polsdikke staketselpaaltjes krakend overhielden. Dit hielp en menig sappig bietenblad, op een meter afstand zelfs van de hindernis af, werd nu met de lange, ver uitgestoken, haakvormig gebogen tong gegrepen, om in de druk malende bek te verdwijnen.

De volgende dag ben ik de weide ingegaan om te zien, of het dier ook bij zijn hoogst gevaarlijk werkje erg veel en diepe wonden had opgelopen. Geen enkel spoor zelfs was er echter van te bespeuren, tot mijn grote verbazing.

Tijdens de Engels-Transvaalse oorlog las ik eens in een krant, dat de boeren dichte prikkeldraadversperringen verbraken door er met veel geweld grote runderkudden in op te drijven. Tans lijkt het me niet meer onwaarschijnlijk, dat dit met goede uitslag kan gebeurd zijn.

Over hetgeen ik waarnam sprak ik met een jonge landbouwer hier. Hij had op verscheiden plaatsen hetzelfde zien gebeuren, waaruit blijkt, dat de wilskracht, het overleg en het beredeneerde van mijn koe, die, zoals hierboven bleek, tevens afstanden weet te schatten, ook aan de andere runders eigen is.

Instinkt? In dit geval toch zeker hiervan geen sprake? Immers daartoe is het prikkeldraad in de verste verte niet lang genoeg in gebruik.

Wissenkerke.

W. W. SCHIPPER.

GEVRAAGD:

30e jaargang De Levende Natuur 1925/1926.

Brieven aan KRAAL's Filiaal, Donkere laan 16, Zeist.

AANGEBODEN:

Jaargangen „De Levende Natuur” XXIV, XXV, XXVI, in afleveringen. De XXIVe met stempelband. Tezamen of afzonderlijk, in goeden staat, van de XXVle ontbreekt afl. 12.

Aanbiedingen met prijsopgaaf Jong, phil. cand., Asterstraat 34, Den Haag. Binnen drie dagen geen antwoord, dan verkocht.

10. Meerwarth-Söffel: Lebensbilder aus der Tierwelt-Vögel, 4 deelen à f 8.50; 20. Voigt. Deutsches Vogelleben 2e Auflage à f 0.50; 30. Dr. Kurt Floericke. Die Vögel des Deutschen Waldes, 28e Auflage à f 0.50; 40. Dr. O. G. Buekers. De Vogels van Nederland, lijsten tot het bepalen van alle tot nu toe in Nederland waargenomen vogels à f 0.80; 50. E. Fitch Daglish. Our Bird's nests and eggs, and how to know them, met 16 platen à f 1.50; 60. B. Hoffmann. Führer durch unsere Vogelwelt, zum Beobachten und Bestimmen der häufigsten Arten durch Auge und Ohr à f 1.50; 70. Franz Anzinger. Die Unterscheidenden Kennzeichen der Vögel Mitteleuropas à f 0.50; 80. Natuurhistorisch Maandblad, Orgaan van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg. Jaargang XIII gebonden à f 2.00; 90. Id. Jaargang XIV in afleveringen à f 1.50; 100. Dr. Ernst Schäff. Ornithologisches Taschenbuch, 2e Auflage à f 0.80; 110. D. J. Daalder Vogelkiekjes à f 0.50. Porto voor koopers.

Adres: FR. HAVERSCHMIDT, Kromme Nieuwe Gracht, Utrecht.